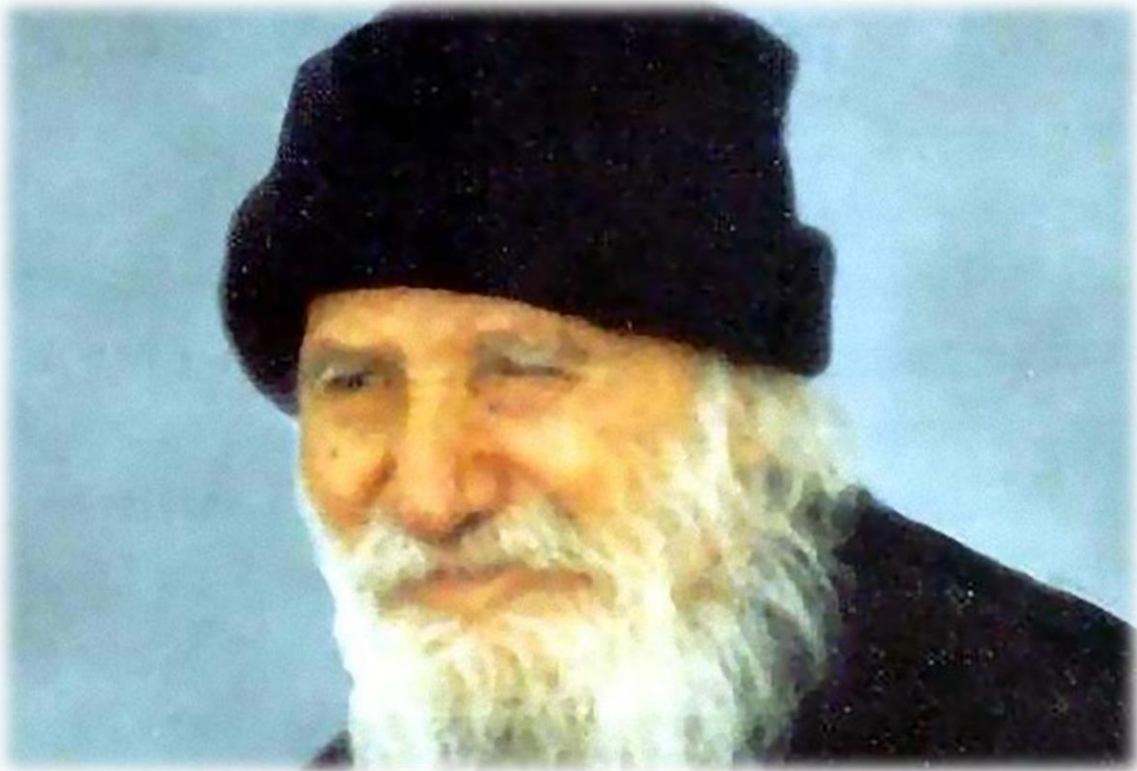

Αγωγή γονέων και παιδιών από τον άγιο Πορφύριο.

Άγιος Πορφύριος, Γονείς-παιδιά.

Κάποτε – διηγείται ο κ. Κωνσταντίνος Γανωτής – πήγαν κάποιοι γνωστοί μας γονείς στον γέροντα Πορφύριο το αγοράκι τους πέντε ετών απου δεν είχε μιλήσει ακόμα. Ούτε “μαμά” δεν είχε πει. Ήταν απελπισμένοι από γιατρούς και κάποιους τους μίλησε για τον Γέροντα και την πιθανότητα να τους βοηθούσε. Ο Γέροντας έπιασε το κεφάλι του παιδιού, το χάιδεψε, γύρισε και τους λέει: «Θα το βαράτε να σωπάση. Να μην τρέχετε σε γιατρούς, δεν έχει τίποτε το παιδί».

Οι γονείς δεν πίστεψαν στα παράξενα λόγια του και κατεβαίνοντας στην Αθήνα πήγαν το παιδί σε ιατρεία του ΠΙΚΠΑ σε γιατρό της λογοπαιδείας. Μόλις γύρισαν στο σπίτι χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Γέροντας: «Καλά, δεν σας είπα να μην το πάτε το παιδί σε γιατρούς; Αφού σας είπα ότι το παιδί θα μιλήση!».

Σε λίγο καιρό πράγματι το παιδί άρχισε να μιλάη και με τον καιρό έγινε και φλύαρο! Εγώ το είχα μαθητή στην Α΄ Γυμνασίου και δεν άφηνε κανέναν να μιλήση. Ήθελε να απαντάη αυτός σε όλες τις ερωτήσεις. Όταν

κάλεσα τον πατέρα του να παραπονεθώ, μου είπε: «Το είπε ο Γέροντας... θα τον βαράτε να σωπάσει!». Και 'γω έκπληκτος, ρώτησα: «Ποιος Γέροντας;». Τότε, μου είπε: «Ο Πορφύριος...». Έτσι έμαθα και 'γω ότι υπάρχει ένας Γέροντας στο Μήλεσι και αποφάσισα να τον γνωρίσω.

Μέσα σε μία καλύβα χτισμένη με σκέτους τσιμεντόλιθους κι άλλη φορά μέσα σ' ένα ξύλινο βαγόνι βρίσκαμε κουρνιασμένο “ως στρουθίον επί δώματος” τον γέροντα (τότε) Πορφύριο κοντά στο Μήλεσι. Τον πληροφορούμασταν ο ένας απ' τον άλλον και οδηγούσε τα βήματά μας σ' αυτόν η ανοστιά και η πλήξη της αστικής ζωής. Μία ακαθόριστη ανησυχία μας έσπρωχνε να αναζητήσουμε “κάτι άλλο” από την πεζή καθημερινότητα. Η ανωριμότητά μας προσδοκούσε και θαύματα, προρρήσεις, διαγνώσεις ασθενειών, οδηγίες θεραπειών και άλλα τέτοια παράδοξα, τροφή στην περιέργειά μας.

Ο Άγιος μας κοίταζε μ' ενδιαφέρον και μας τόνιζε την ανάγκη της προσευχής και της χαράς. Και δυσκολευόμασταν να δεχτούμε ότι η χαρά μπορεί να προκληθή θεληματικά και ότι η προσευχή είναι ευχάριστη και διαρκής.

Ήταν για τον κάθε επισκέπτη ο Άγιος μία παράξενη και ευχάριστη έκπληξη. Όση ώρα περιμέναμε απ' έξω νοιώθαμε σαν παιδιά του και κοιταζόμασταν με κατανόηση. Πολλοί που είχαν ξανάρθει στον Γέροντα μας διηγούνταν περιστατικά θαυμάτων και αποκαλύψεων, τα περισσότερα σχετικά με την υγεία και με τις ατασθαλίες των νέων που απόδεικνύονταν συνέπειες των κρυφών αμαρτιών των γονέων τους ή της δυσαρμονίας στις σχέσεις τους. Εκείνο που μας αφόπλιζε όλους ήταν οι αποκαλύψεις της οικογενειακής κατάστασης αλλά και της εσωτερικής κατάστασης του καθενός μας, που έδειχνε να τα ξέρη καλύτερα ο Γέροντας – πολύ καλύτερα από τον καθένα μας...

Οι επισκέψεις μου στον Γέροντα ήταν οδυνηρές και ανακουφιστικές συγχρόνως. Με κάποιον φιλόανθρωπο τρόπο μου αποκάλυπτε τις αδυναμίες μου και συγχρόνως μου ενέπνεε την αισιοδοξία ότι μπορώ στο εξής να γίνω καλύτερος. Και ακόμα ότι όσο διατηρώ την επαφή μου με την Εκκλησία, μπορώ να ελπίζω για την σωτηρία μου. Κι από τους άλλους που

περιμέναμε απ' έξω και γνωριζόμασταν μάθαινα ότι τα ίδια συνέβαιναν και σ' αυτούς.

Από το βιβλίο: «Ο Όσιος Πορφύριος (Μαρτυρίες – Διηγήσεις – Νουθεσίες)». Α'. Μαρτυρίες. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη», σελ. 61.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>